

[Poul Schlüter.]

ak, det var kun en uges tid, så blev der igen slået i, og jeg har forstået, at nok kan der forhandles, men ikke om det virkelig centrale, om den kollektive fond og om tvangsindskuddene i virksomhederne. Hvis det er tilfældet, ja, så kommer der jo her i salen til at foreligge højst en enkelt stemmes overvægt for regeringsforslagene. Nu får vi senere lejlighed til at drøfte ØD ved førstebehandlingen. I dag skal jeg bare fremhæve, at gennemføres de, bliver det et yderligere træk i retning af højere skattebyrde og tendenser til prisstigninger, for ØD skal jo betales. Oven i de mange nye skatter får vi i så fald et ØD, som koster prisstigninger og øget skattebyrde, som igen først og fremmest lønmodtagerne skal udrede. Også i det perspektiv skal man ved denne åbningsdebat se regeringens skitse til ØD.

Så kan man naturligvis spørge, om der da ikke er trøst at hente i den omstændighed, at befolkningens indtægter forventes at stige med 15 pct., men det er der jo ikke, for de direkte skatter vil efter regeringens finansplan stige med ikke mindre end omkring 22 pct. Skattetrykket, også det direkte personskattetryk, stiger på ny, som om det ikke i forvejen var 30 pct. højere hos os end i det øvrige Vesteuropa.

Jeg behøver ikke i enkeltheder at kritisere regeringens økonomiske politik, for det er jo alt sammen selvindlysende. Regeringens egen økonomiske oversigt bekræfter med klare ord og tal, at miseren i høj grad skyldes regeringens egne mislykkede forsøg på at styre den økonomiske udvikling.

Resten af min tale vil jeg gerne anvende til at skitsere den politik, som efter det konservative folkepartis opfattelse bør føres i stedet for regeringens. Efter vor opfattelse må vi nødvendigvis tage hele udgangspunktet på ét felt, nemlig i at en nedsættelse af det offentlige udgiftsniveau er det mest effektive middel, måske det eneste, der er til rådighed, hvis vi i dagens situation skal have bragt orden i vort lands økonomiske forhold. Det gælder sådan set statens såvel som de enkelte familiers. Hvis det er prisstigningerne, vi ønsker at dæmpe, hvis det er de nytteløse stigninger i papirpengeindkomsterne, vi vil have afløst af en reallønspolitik, hvis det er konkurrenceevnen, som vi lever af, vi vil øge, hvis vi vil inspirere til

øget indsats, som kan lønne sig, hvis vi vil se at komme af med betalingsbalanceunderskuddet, så er det samme politik, der kræves: besparelser, der batter noget, på de offentlige budgetter. I dette giver jo vismændene os medhold, og det gør alle indenlandske og udenlandske bedømmere med fagkundskab af vore problemer; alle siger som vi, at en dæmpning af det offentlige forbrug er mere effektiv som middel til stabilisering end en stramning af skattepolitikken.

Problemerne er vel i øvrigt så store, at de ikke kan klares af nogen i en håndvending, og derfor siger vi til regeringen, at nu må der lægges en fast plan for udgifterne og skatterne over en mindst 2 års periode. Man kan diskutere talstørrelsen for budgetneds skrøringerne, men sammenholdt med udkastene, vi fik i foråret, kan det ikke være mindre end omkring 9 mia, der skal skæres, hvis vi tager staten og kommunerne under ét, for at bidrage til balancen. Kernen i vore forslag er den samme som i foråret, det er de 56 konkrete udgiftsreduktioner, vi dengang præsenterede folketinget for. Vi har dokumenteret, hvad det drejer sig om. Det er ikke bare tilfældige udskydelser i småtingsafdelingen, og meget af det vil gøre ondt og kunne mærkes også ude i befolkningen. Det kræver fasthed, når protesterne og øretæverne melder sig, fordi det selvfølgelig er barsk at afskaffe statstilskud og tilvandt offentlig gratis service.

Man kan vel ikke vente, at en sådan politik kan føre til store lettelser i den direkte statsskat med det samme, for den danske økonomi er så langt ude, at vi i den første tid må bruge i alt fald det meste af besparelserne til at bekæmpe prisstigningerne og mangelen på økonomisk balance. Alligevel mener vi, at det vil være muligt i slutningen af en 2 års periode at nå meget store resultater. Hvis der er mod og vilje til de håndfaste besparelser, kan vi reducere statsskatten for mellemindkomsterne med måske fra 20 til 25 pct. Det er bestemt et opnåeligt og realistisk mål. Vi kan forøge proportionalsskattestrækket, og vi kan nedsætte skatteprocenten på første trin, og hvad der ikke er mindst vigtigt: vi kan mindske marginalskatten, få den ned fra de omkring 53 til omkring 38. Hvis man tjener f.eks. ca. 33.000 kr., vil det igen lønne sig at